

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **CRISTAL PALACE, a.s.** se sídlem **Hlavní třída 61, 353 01 Mariánské Lázně**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Mazůrkem, advokátem se sídlem **Týnská 1053/21, 110 00 Praha 1**, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem **Závodní 353/88, 360 01 Karlovy Vary**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5. 2014, čj. 140/LP/14,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5. 2014, čj. 140/LP/14 a rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 10. 1. 2014, čj. FIN/13/7806/IS/1345/1477 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náhrady řízení ve výši 11 228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Mazůrka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce ze dne 24.1.2014 proti rozhodnutí o přeplatku vydaného Městským úřadem Mariánské Lázně, odborem finančním a majetkovým dne 10.1.2014, čj. FIN/13/7806/IS/1345/1477 a toto rozhodnutí potvrdil. Městský úřad Mariánské Lázně svým rozhodnutím nevyhověl požadavku na vrácení přeplatku na místním poplatku za ubytovací kapacity za hotel CRISTAL PALACE ve výši 802.176,- Kč za období od prosince roku 2006 do listopadu roku 2013 (včetně) a požadavku na vrácení přeplatku na místním poplatku z ubytovací kapacity za hotel Sam Remo ve výši 468.475,- Kč za období od prosince roku 2006 do listopadu roku 2013 (včetně). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rekapituloval stav věci a uváděl, že žalobce plnil v letech 2006 – 2013 ohlašovací povinnost k místnímu poplatku z ubytovací kapacity tak, že vždy za poplatkové období ohlásil počet lůžek a vyčíslil výši poplatku. Tento poplatek pak následně uhradil. Na základě žádosti žalobce o poskytnutí výkladu obecně závazné vyhlášky města Mariánské Lázně č. 7/2010 o místních poplatcích k otázce, kdo je plátcem místního poplatku z ubytovací kapacity, sdělil správce poplatku žalobci dne 17.12.2013, že podle citované vyhlášky, kromě jiného, místnímu poplatku nepodléhá ubytovací kapacita ve zdravotnických nebo lázeňských zařízeních, pokud nejsou užívána jako hotelová zařízení. Dne 27.12.2013 žalobce podal žádost o vrácení zaplacených finančních prostředků za místní poplatek z ubytovací kapacity s odůvodněním, že jím provozované hotely jsou na základě řádného povolení nestátním zdravotnickým zařízením a proto jsou od místního poplatku osvobozena. O této žádosti rozhodl Městský úřad Mariánské Lázně výše citovaným rozhodnutím ze dne 10.1.2014, kterým žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku z ubytovací kapacity nevyhověl. Žalovaný na podkladě odvolání žalobce shledal výrok rozhodnutí o přeplatku v souladu se zákonem, avšak neztotožnil se s jeho odůvodněním.

K vlastním rozhodovacím důvodům žalovaný konstatoval, že podmínky pro osvobození od místního poplatku z ubytovací kapacity stanoví § 7 odst. 2 písm. c) zák. č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích, podle kterého tomuto místnímu poplatku nepodléhá ubytovací kapacita ve zdravotnických nebo lázeňských zařízeních, pokud nejsou užívána jako hotelová zařízení. Z této definice vyplývá, že osvobození od místního poplatku nevzniká bez dalšího přímo ze zákona, nýbrž pro nárok na osvobození musí být splněno zákonem stanovené kritérium, že v případě žalobce jím provozované nestátní zdravotnické zařízení není užíváno jako hotelové zařízení. Aby bylo možné zdravotnické zařízení od místního poplatku osvobodit, musí být kapacita v tomto zařízení využívána toliko výlučně za účelem poskytování zdravotnických služeb, nikoliv za účelem poskytování služeb pobytových. Žalovaný proto dospěl k závěru, že pouhé prohlášení zařízení za nestátní zdravotnické zařízení nepostačuje samo o sobě ke konstatování, že je příjemce rozhodnutí od místního poplatku osvobozen. Proto žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že jím učiněné platby na místní poplatky z ubytovací kapacity jsou automaticky přeplatkem na místním poplatku. Žalovaný za této situace nemůže konstatovat, zda na osobním daňovém účtu žalobce případný

přeplatek vznikl, či nikoliv, neboť tuto skutečnost je třeba vyjasnit v tzv. nalézacím řízení. Řízení o přeplatku lze úspěšně iniciovat, případný přeplatek zjistit a vyplatit pouze v případě, že již byla výše poplatku mezi oběma subjekty řádně vyjasněna. Toto řízení však nemůže nahrazovat institut řízení nalézacího, v jehož rámci lze stanovit výši poplatku, případně tuto výši změnit. Případný přeplatek lze zjistit teprve až na základě vyjasnění správné výše poplatku v nalézacím řízení a řízení o přeplatku je ve vztahu k řízení nalézacímu řízením následným. V rámci nalézacího řízení je daňový subjekt povinen sám místní poplatek ohlásit, vypočítat a uhradit, je však také oprávněn správcí poplatku ohlásit změnu oproti původnímu tvrzení a prokázat další skutečnosti, které mají vliv na výslednou poplatkovou výši a tak jím dříve ohlášenou výši poplatku změnit.

Žalovaný dále zdůraznil, že pro uplatnění práv v nalézacím řízení stanoví daňový řád v § 148 obecnou 3 letou prekluzivní lhůtu a jejím uplynutím právo změnit poslední známou povinnost zanikne. Žalovaný v daném případě zjistil, že žalobce řádně ohlásil, vypočetl a uhradil výši poplatku z ubytovací kapacity, přičemž neměl v úmyslu výši tohoto poplatku jakkoliv rozporovat. Správce poplatku tuto výši místního poplatku akceptoval a tudíž se výše ohlášeného poplatku a poplatku vyměřeného neodchylovala. Takto stanovený místní poplatek správce poplatku předepsal do evidence daní. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce poplatku, že ke dni podání žádosti žalobce o vrácení vratitelného přeplatku správce poplatku na osobním daňovém účtu žalobce žádný přeplatek neevidoval. To proto, že mezi ohlášenou výši poplatku a stanovenou výši poplatku nebyl učiněn žádný rozdíl. Správce poplatku zcela v souladu se zákonem nemohl žádosti příjemce rozhodnutí vyhovět. Pokud žalobce byl přesvědčen, že jím provozovaná zařízení jsou od místního poplatku osvobozena, mohl a měl tuto skutečnost správcí poplatku ohlásit a doložit relevantní podklady, které nárok na osvobození prokazují. Správce poplatku by následně na základě takovýchto skutečností mohl již stanovený poplatek změnit a v důsledku této změny by mohl žalobci na osobním daňovém účtu vzniknout vratitelný přeplatek, o který mohl požádat.

Žalovaný dospěl k závěru, že správce poplatku zamítl žádost o vydání vratitelného přeplatku v souladu se zákonem. Závěr o osvobození od místního poplatku nelze učinit výlučně na základě právního posouzení, nýbrž je nárok na toto osvobození nutno nejprve prokázat. K prokázání tvrzených skutečností však nelze využít institutu žádosti o vrácení vratitelného přeplatku, nýbrž je nutno tyto skutečnosti prokázat v tzv. nalézacím řízení a teprve na základě jeho výsledku lze o případný přeplatek správce poplatku požádat. Z těchto důvodů se žalovaný blíže nezabýval námitkami žalobce ohledně nesprávného posouzení jeho osvobození od místního poplatku. Žalovaný se z těchto důvodů neztotožnil s právním názorem žalobce ohledně nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí o přeplatku a shodně s názorem správce poplatku dospěl k závěru, že na osobním daňovém účtu žalobce v současné době přeplatek není a proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou a tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vnitřně rozporné. Žalobce se neztotožnil s výkladem žalovaného ve věci nároku na osvobození od poplatku z ubytovací kapacity. Z ust. § 7 odst. 2 písm. c) zák. o místních poplatcích, které je v daném případě totožně promítnuto do obecně závazné vyhlášky č.

7/2010 města Mariánské Lázně, plyne, že poplatku ubytovací kapacity nepodléhá ubytovací kapacita ve zdravotnických nebo lázeňských zařízeních, pokud nejsou užívána jako hotelová zařízení. Žalovaný vykládal podmínky pro osvobození tak, že pokud jakákoliv část kapacity nestátního zdravotnického zařízení je využívána jako hotelové zařízení, je z předmětného osvobození vyloučena po celou dobu existence předmětného zařízení celá kapacita tohoto zařízení. Tento výklad je v rozporu se zákonem o místních poplatcích, ve kterém zákonodárce použil do předmětného zákona uvedené omezení z důvodu, aby kapacita nestátního zdravotnického zařízení, která není v daném případě využívána pro léčebné účely, nepodléhala předmětnému osvobození. Následkem nesprávného výkladu ust. § 7 odst. 2 písm. c) zák. o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky žalovaný ve svém rozhodnutí dovodil, že žalobce by měl pro účely vrácení zaplacených finančních prostředků na poplatku z ubytovací kapacity prokazovat, že nevyužíval v období od prosince roku 2006 do listopadu roku 2013 zařízení CRISTAL PALACE a San Remo jako hotelová zařízení. Uvedený požadavek je v rozporu s platnými zásadami procesního práva, neboť neexistenci skutečnosti není možné dokazovat, neboť je možné dokazovat jen skutečnost, která se stala a nikoliv skutečnost, která nenastala.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda nárok žalobce na vrácení finančních prostředků zaplacených v období od prosince roku 2006 do listopadu roku 2013 na poplatku z ubytovací kapacity je oprávněný s ohledem na výše uvedené osvobození ve smyslu § 7 odst. 2 písm. c) zák. o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky. Žalovaný pouze argumentoval tím, že skutečnost, zda na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek vznikl, či nikoliv, je třeba vyjasnit v rámci nalézacího řízení. Žalovaný dovodil, že správce poplatku žádný poplatek neevidoval a to proto, že mezi ohlášenou výší poplatku a stanovenou vyšší poplatku nebyl učiněn žádný rozdíl. Žalobce k tomuto názoru žalovaného tvrdil, že uvedený názor nemá oporu v platné legislativě, neboť z žádné části zákona o místních poplatcích nebo z daňového řádu nevyplývá, že by subjekt povinný k poplatku nemohl dodatečně požadovat po správci poplatku vrácení poplatku, které zaplatil přes skutečnost, že byl od poplatku osvobozen nebo zaplatil nad rámec stanovený platnou legislativou. Výklad žalovaného se přiči platné legislativě, a to zejména čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který praví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a ust. § 5 odst. 2 daňového řádu, který stanoví, že správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Dle žalobce pokud subjekt hradí poplatek po řadu let a dodatečně zjistí, že je od předmětného poplatku osvobozen, může kdykoliv požádat správce poplatku o vrácení těchto zaplacených prostředků, a to i dodatečně. Pokud subjekt doloží, že po předmětné období byl od poplatku osvobozen, má nárok na vrácení předmětných prostředků. Pokud zákon neumožňuje orgánu veřejné moci si prostředky zaplacené přes osvobození ponechat, musí tento orgán veřejné moci tyto prostředky na žádost oprávněného subjektu vrátit.

Podle žalobce se však žalovaný v rámci svého rozhodnutí otázkou, zda žalobce byl osvobozen od poplatků z ubytovací kapacity za předmětné období nebo nikoliv, vůbec

nezabýval a věc uzavřel s tím, že nárok neexistuje z důvodu, že osvobození nebylo uplatněno v rámci zjišťovacího řízení. Tento postup žalovaného je zcela nesprávný a nezákonný.

Žalobce tvrdil, že žalovaný pochybil v rámci svého posouzení, když dospěl k závěru, že na osobním účtu žalobce není přeplatek. Podle § 154 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Pokud žalobce v relevantním období vůči správci poplatku hradil poplatek z ubytovací kapacity, přičemž byl žalobce od tohoto poplatku v uplatněném rozsahu osvobozen, jedná se jednoznačně o přeplatek, jelikož poplatková povinnost byla z důvodu osvobození 0% a úhrada poplatku byla uhrazena ve výši 100%.

Žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně vyložil platnou legislativu, když dospěl k závěru, že k tomu, aby žalobce mohl žádat o vrácení přeplatku, muselo by nejdříve v rámci zjišťovacího řízení být určeno, že na účtu žalobce existuje přeplatek na poplatek. Žalobce v rámci řízení u správce poplatku dostatečně doložil, že za předmětné období byl nestátním zdravotnickým zařízením, což zakládá jeho nárok na osvobození od poplatku z ubytovací kapacity v rozsahu, v jakém využíval předmětné zařízení pro uvedený účel. Tím žalobce doložil, že u něj existoval za předmětné období přeplatek u poplatku z ubytovací kapacity a správce poplatku a rovněž žalovaný se měl s uvedenou skutečností vypořádat a určit, zda se přeplatek na poplatek z ubytovací kapacity vrací, či nikoliv.

Žalobce tvrdil, že žalovaný pochybil, když dospěl k závěru, že žalobce nemá nárok na vrácení zaplacených prostředků na poplatcích z ubytovací kapacity za předmětné období z důvodu striktního výkladu, že na vrácení prostředků nelze využít institut žádosti o vrácení přeplatku. Z podané žádosti žalobce o vrácení předmětného přeplatku jednoznačně vyplývalo, čeho se domáhá, z jakých důvodů se vrácení přeplatku domáhá. Pokud žalovaný nebo i správce poplatku došel k závěru, že uvedenou žádost nelze podřadit pod žádost o vrácení přeplatku, měl možnost tuto žádost subsumovat pod jiné ustanovení daňového řádu. Pokud žalovaný nejdříve konstatuje, že žádost nesplňuje zákonné podmínky žádosti o vrácení přeplatku, jelikož zaplacené prostředky nejsou přeplatkem a následně z tohoto důvodu žádost zamítne, je tento postup nesprávný a nezákonný. Žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně zmatečné a rozporné, neboť žalobce ve svém odvolání uváděl řadu námitek a argumentů a žalovaný se s těmito námitkami vypořádal tím, že uvedl, že se s nimi nezabýval a to z důvodu, že s vysokou pravděpodobností budou tyto námitky předmětem dalšího řízení v rámci řízení nalézacího. Při tom je jednoznačné, že zjišťovací řízení za období od prosince roku 2006 do listopadu roku 2013 již proběhlo a nemůže proběhnout znovu. Z těchto důvodů je rozhodnutí žalované nezákonné, zmatečné a vnitřně rozporné. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo soudem zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v části V./1 uváděl, že se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že v řízení prováděl výklad ust. § 7 odst. 2 písm. c) zák. o místních poplatcích způsobem, který žalobce dovozoval. Žalovaný zdůraznil, že očekával, že v rámci

nalézacího řízení bude nutno vyjasnit, jaká část ubytovací kapacity sloužila ubytovacím účelům a jaká část účelům zdravotnickým. Žalovaný tak předpokládal, že v nalézacím řízení bude postupováno v duchu právního výkladu, který zastával právě žalobce.

V žalobě v části V./2 žalovaný zdůraznil, že v rámci rozhodnutí nestanovil žalobci žádná kritéria, kterými by měl svůj nárok na osvobození od místního poplatku prokázat. Žalovaný uváděl, že v rámci zákona o místních poplatcích je každý nárok na osvobození třeba podložit relevantními přezkoumatelnými doklady, aby bylo zabráněno možnému zneužití či obcházení zákona. Pokud by k otázce osvobození od místního poplatku měl být aplikován právní názor žalobce, mohl by vyústit ve zneužití práva, neboť žalobce by mohl místní poplatek v plné výši ohlásit a následně tvrdit, že již nelze prokázat, zda ubytovací kapacita byla užívána jako hotelové zařízení či nikoliv a pak požadovat vrácení zaplaceného poplatku. Žalobce přitom provozuje jeden ze dvou typů nestátních zdravotnických zařízení a zařízení provozované žalobcem je zařízením s ambulantní péčí vybavené ambulancí, přičemž jednotlivé pokoje nemusí být zdravotnický vybaveny a návštěva lékařské jednotky rekreantem je dobrovolná. Žalovaný je přesvědčen, že zejména u tohoto typu zařízení je nutno zkoumat, zda užívaná ubytovací kapacita slouží ryze zdravotnickým účelům. Proto tyto skutečnosti nelze řádně prokázat a zjistit v rámci řízení o přeplatku. Nelze učinit závěr, že samotný statut nestátního zdravotnického zařízení k osvobození od tohoto poplatku postačuje.

V části žaloby V./3, 4. žalovaný uváděl, že v napadeném rozhodnutí zvolený postup reflektuje právní úpravu procesu správy daní upravené daňovým řádem. Poslední známý stav daně byl ten, který žalobce správci poplatku ohlásil a uhradil, a který byl správcem poplatku bez vyměření akceptován. Tento stav lze v souladu s daňovým řádem v průběhu lhůty pro vyměření daně změnit za předpokladu uplatnění principu a právní úpravy nalézacího řízení. Řízení o přeplatku je až řízením následným. Žalovaný zdůrazňoval, že řízení o přeplatku má vůči řízení nalézacímu jiný charakter, o čemž svědčí rozdílné stanovení lhůt k prošetření rozhodných skutečností. V rámci řízení o přeplatku, kdy správce daně nemusel být schopen všechny skutečnosti řádně prošetřit a zjistit skutečný stav věci, což mu daňový řád, jako jedno ze základních povinností ukládá. K námitce ohledně nemožnosti vrácení mylné platby poplatku žalovaný uvedl, že tato se řídí ust. § 164 daňového řádu a má již ze své podstaty odlišný charakter.

K části žaloby V./5 žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že správce poplatku a rovněž žalovaný neměl žádost zamítnout a posoudit jí, jako žádost o změnu posledního známého stavu daně v nalézacím řízení. Podle žalovaného nic nebránilo tomu, aby správce poplatku o přeplatku rozhodl, neboť ve vydání rozhodnutí mu nebránila žádná překážka. Žalovaný připustil, že správce poplatku měl současně vyhodnotit tvrzení žalobce, jako rozporování posledního známého stavu, tyto skutečnosti přešetřit a nalézací řízení zahájit z moci úřední.

K části žaloby V./6 žalovaný uváděl, že část námitek žalobce byla ve vztahu k námitkám již vypořádaných a ve vztahu k důvodům výroku bezpředmětná a předčasná, neboť tyto námitky se staly vzhledem ke stadiu řízení námitkami předčasnými. Žalovaný vzhledem k tomu, že ve věci neproběhlo nalézací řízení, nemohl ani zaujmout k těmto námitkám relevantní stanovisko.

Z těchto souhrnných důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel soud z nesporně zjištěného stavu věci v rozsahu shodných tvrzení žalobce i žalovaného, který byl doložen obsahem správního spisu obsahujícího podklady pro vydané rozhodnutí. Z tohoto stavu věci se podává, že žalobce 27. prosince 2013 podal u správce poplatku Městského úřadu Mariánské Lázně žádost o vrácení zaplacených finančních prostředků za místní poplatek z ubytovací kapacity za hotel CRISTAL PALACE za období od prosince roku 2006 do listopadu 2013 a z ubytovací kapacity za hotel Sam Remo za období od prosince roku 2006 do listopadu 2013. O vrácení uhrazeného místního poplatku požádal s odůvodněním, že provozované hotely jsou na základě řádného povolení nestátním zdravotnickým zařízením a jsou proto od místního poplatku z ubytovací kapacity osvobozena. Správce poplatku žádosti o vrácení přeplatku na předmětném poplatku nevyhověl. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro vyhovění žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku s odůvodněním, že správce poplatku a ani odvolací orgán nemohou relevantně konstatovat, zda na osobním daňovém účtu žalobce případný přeplatek vznikl, či nikoliv. Tuto skutečnost je třeba objasnit v tzv. nalézacím řízení a na základě jeho výsledku lze o případný přeplatek požádat. Z tohoto důvodu se žalovaný blíže nezabýval námitkami ohledně nesprávného posouzení osvobození žalobce od předmětného místního poplatku. Žalovaný svůj právní názor tím podepřel tvrzením, že závěr o osvobození od místního poplatku nelze učinit výlučně na základě právního posouzení, nýbrž nárok na toto osvobození je nutno nejprve prokázat, ale nikoliv v rámci využitého institutu žádosti o vrácení přeplatku, nýbrž tyto skutečnosti je nezbytné prokazovat v tzv. nalézacím řízení. Z tohoto důvodu se žalovaný blíže nezabýval námitkami žalobce ohledně nesprávného posouzení jeho osvobození od místního poplatku.

Oproti tomuto rozhodovacímu důvodu však stojí aktuální rozhodovací praxe správních soudů a soudu ústavního, která je představována zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10. 2014, čj. 5Afs 104/2013-27 (dostupný na www.nssoud.cz) a usnesením Ústavního soudu ze dne 11.9.2014 sp. zn. III.ÚS 2581/14 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). V rámci řešené totožné právní problematiky týkající se právní cesty vrácení přeplatku na místním poplatku dospěla rozhodovací praxe k závěru, že *povinnost k úhradě místního poplatku podle zákona o místních poplatcích nevzniká na základě vydání rozhodnutí, a to ani na základě konkludentního rozhodnutí, ale ke vzniku této poplatkové povinnosti dochází na základě zákona po přistoupení relevantní právní skutečnosti. Z tohoto důvodu je nesprávný postup správce poplatku, pokud pouze přezkoumá, zda u žalobce eviduje platbu přesahující místní poplatek. Otázka, zda žalobci vznikl vratitelný přeplatek na místním poplatku, který by mu měl být podle jeho přesvědčení vrácen, je závislá ne existenci poplatkové povinnosti.*

Přeplatek je částka převyšující poplatek, včetně příslušenství poplatku. Otázka, zda žalobce na místních poplatcích zaplatil více, než kolik činila jeho zákonná povinnost, závisí přitom na hmotněprávním posouzení věci (obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2014, čj. 5 Afs 116/2013-39 dostupného na www.nssoud.cz).

Ve světle prezentovaného právního názoru proto neobstojí právní názor žalovaného, že spornou otázku o existenci případného přeplatku na místním poplatku a tím i otázku zákonné výše místního poplatku je nutno řešit v nalézacím řízení upraveném v hlavě IV. daňového řádu. Žalovaný se s ohledem na mylné první posouzení věci v plném rozsahu hmotněprávním posouzení věci, tj. otázkou, zda poplatky byly odvedeny v zákonné výši, nezabýval a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Krajský soud na základě učiněného zjištění posoudil žalobu jako důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V souladu s ust. § 78 odst. 4 v souvislosti se zrušením rozhodnutí žalovaného současně soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušovacím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který dosáhl v řízení procesního úspěchu přiznává právo na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3 000,- Kč a odměnou za právní zastoupení. Zástupci žalobce krajský soud přiznává odměnu za 2 úkony právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu) a jedním úkonem za sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, což za 2 úkony představuje částku 600,- Kč. Protože zástupce žalobce byl plátcem DPH, byly za použití § 21 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 1 písm. b) a § 21 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, odměna a náhrada navýšeny o základní sazbu daně z přidané hodnoty ve výši 21% odpovídající dani, kterou byl zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení v celkové výši 8 288,- Kč byla žalovanému určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. července 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková